

Někdo klepe na dveře Janina pokoje.

„Kdo je to?“ ptá se Jana. „Maminka? Táta? Dan?“

„Ne! Haló, kůzlátko! Tady vlk!“

„Jémine!“ leká se Jana. „Co chceš?“

„Nic. Nesu ti svačinu.“

„A co to je?“

„Závin! S jablíčky a hrozkami.“

„Kůzlátko pečivo nejí!“ křičí Jana. „To bys měl, vlku, dávno vědět!“

Vlk vyje.

„A co dort?“ napadá ho.

„Dort? Taky ne.“

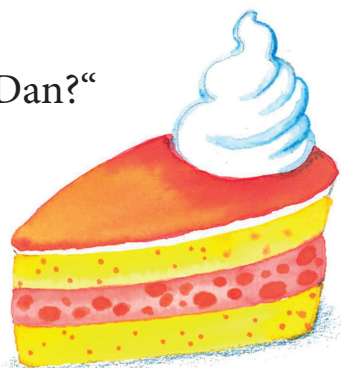
„A čokoládu?“

„No, tu by si kůzlátko možná dalo...“

Jana otvírá dveře.

„Ham, ham,“ řekne vlk. Že by Janu snědl?

Ale vždyť je to Dan! Hráli s Janou divadlo.

Jana a Dan sedí u okna. Jana si zapisuje do sešitu:
POZOROVÁNÍ U KRMÍTKA.

„Kdo to sem letí?“ ptá se Dana.

„Kos. Je hezký. Dáme mu rohlík?“ ptá se Dan.

„Ne, rohlík je slaný, to ptáčkům nedělá dobře. Proto jsem nasypala do krmítka semínka.“

Ke kosovi se přidaly sýkorky.

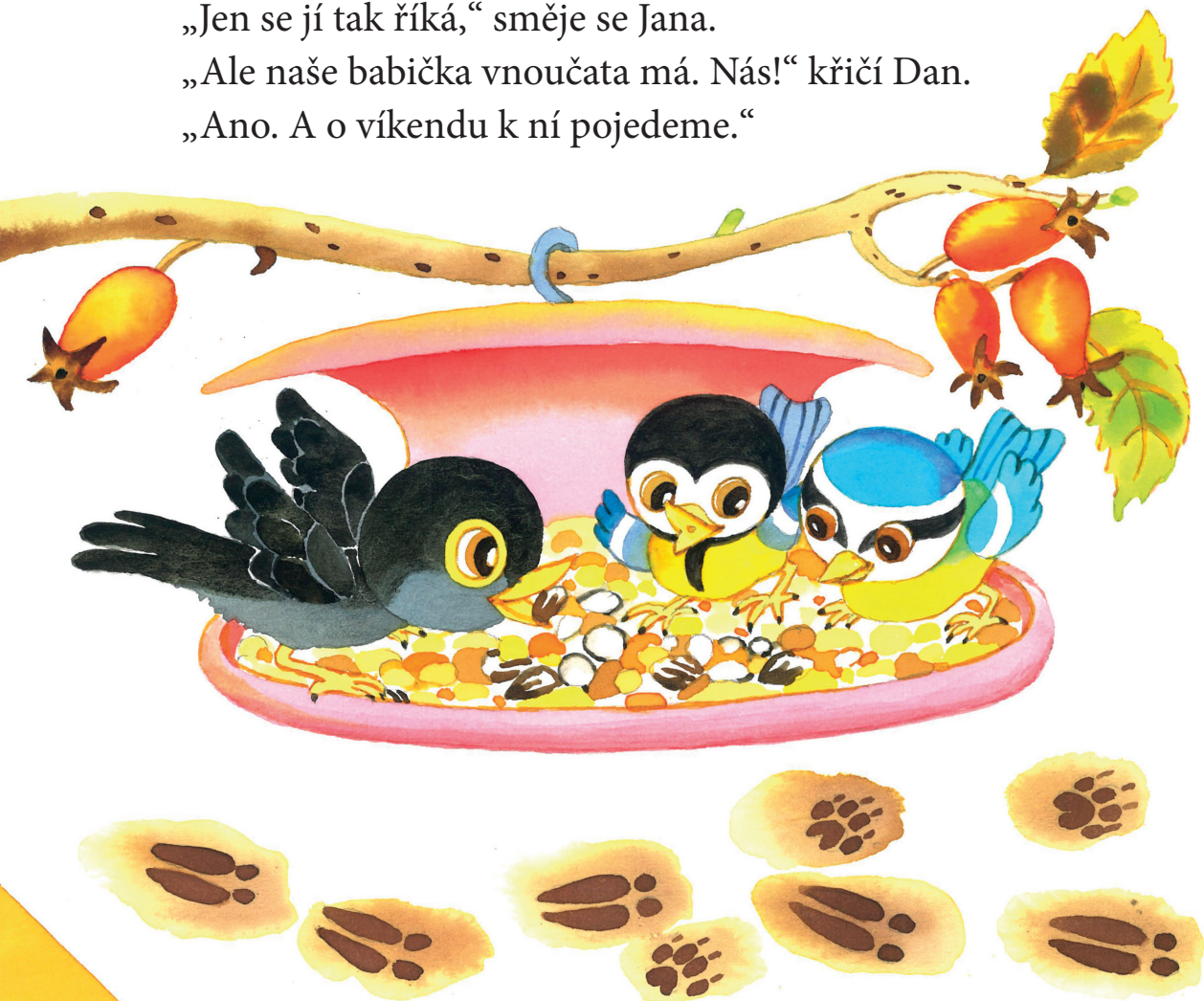
„Sýkora koňadra, sýkora modřinka a támhle... sýkora babka!“ ukazuje Jana.

„Kde má vnoučata?“

„Jen se jí tak říká,“ směje se Jana.

„Ale naše babička vnoučata má. Nás!“ křičí Dan.

„Ano. A o víkendu k ní pojedeme.“

Je neděle ráno u babičky a dědy. Táta a Dan ještě spí.
„Jano, jdeme do lesa!“ volá maminka.
Jana je ráda. Jde s mámou na kopeček.
Nesou košík na šišky. Jana je bude házet do ohně,
do krbu.

Les šumí.

„Tady je v blátě stopa, mami!“ šeptá Jana. „Liška.
A tudy šel srnec.“

„Správně. Dobře jsi to poznala,“ říká maminka.

„A tady je myší díra,“ upozorňuje Jana.

„No, a co je to slyšet?“ ptá se máma.

„Pes vyje.“

„Ne, ne. To je vlk,“ škádlí ji maminka.

Jana znejistěla. Ale přece se nebude bát!

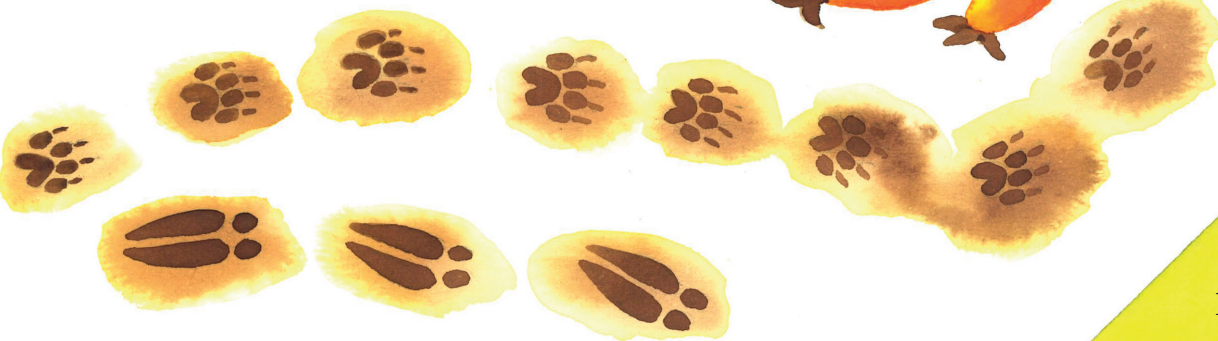
„Kdyby to byl vlk... ať si jde za Karkulkou. Já jsem
přece Jana!“ povídá.

„To je pravda. Jany se vlků bát nemusí!“ směje se
maminka. „A pak, vlci ve skutečnosti nejsou tak zlí jako
ti v pohádkách. Je jich už málo a jsou u nás chránění.“

„A tohle byl vlk?“

„Kdepak. Byl to sousedův Sam! Asi je mu smutno, že
pan Novák odjel,“ vysvětluje maminka.

„Tak ho půjdeme pohládit,“ říká Jana.

Tatínek koupil motorový člun. Je krásný. Je zelený.

„Má nějaké jméno?“ ptá se Jana.

„Podívej!“ ukazuje tatínek písmena na zádi.

„DAJA,“ čte Jana. „Proč se jmenuje zrovna takhle?“

„Hádej!“ směje se táta.

„Da... ja... da... ja... Už vím! Jako Dan a Jana!“

Tatínek kývá, je to tak. „Člun se jmenuje po vás, protože vás mám rád. Nejradši na světě!“

Jen to táta dořekl, Dan uklouzl. Spadl do bláta. Ten vypadá!

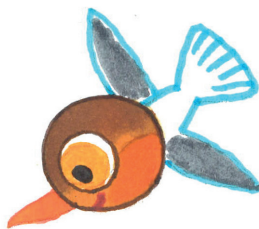
„Máš nás rád i takhle?“ ptá se Jana.

„To se rozumí!“ povídá táta.

Maminka Dana očistila, jak jen to šlo.

„Nastupovat!“ velí tatínek.

Lodka pluje pod mostem.

„Ahoj, ahoj!“ volají Jana a Dan. Už jsou z nich námořníci!

„Ale Jano,“ mračí se maminka. „Zapomněla úkol... Píše mi paní učitelka. Jak to?“

„Když já jsem včera nechala sešit v lavici. A tak jsem ho neměla a úkol jsem psát nemohla.“

„A mamince jsi to taky říct nemohla?“

„Ne. To by se máma hněvala. Ty by ses hněvala...“

„Určitě ne víc než teď. Je lepší hned povědět pravdu, i když není moc hezká,“ říká maminka.

„No jo, ale co uděláme?“ ptá se Jana.

„Napíšeš úkol. A napíšeš ho dvakrát, jednou za včerejšek a jednou za dnešek.“

„Dobře,“ souhlasí Jana. „A dobře mi taky je, víš, mami?“

„To proto, že pravda vyšla najevo,“ povídá maminka.

Jana s Danem jsou zase u dědy a babičky. Jdou na procházku k řece.

„Vidíte, tam je jez,“ ukazuje děda.

„A támhle... tam je ryba!“ křičí Dan.

Skutečně: na břehu se mrská rybička.

„Asi ji odhodil nějaký rybář,“ uvažuje babička. „Je moc malá.“

„To je ale špatně, vid', dědo?“ ptá se Jana.

„Ano. Ryba musí do vody, jinak zahyne.“

„Pomůžeme jí!“ A Jana bere rybku do dlaní.

„Tak, teď si pluj!“ říká a pouští rybičku do řeky.

Ale Dan začíná plakat. „Chtěl jsem ji domů!“

„Tahle rybka patří do přírody,“ vysvětluje děda. „Ale časem můžete dostat akvárium. Pokud se dokážete o rybičky starat.“

Já to dokážu, určitě, myslí si Jana.

